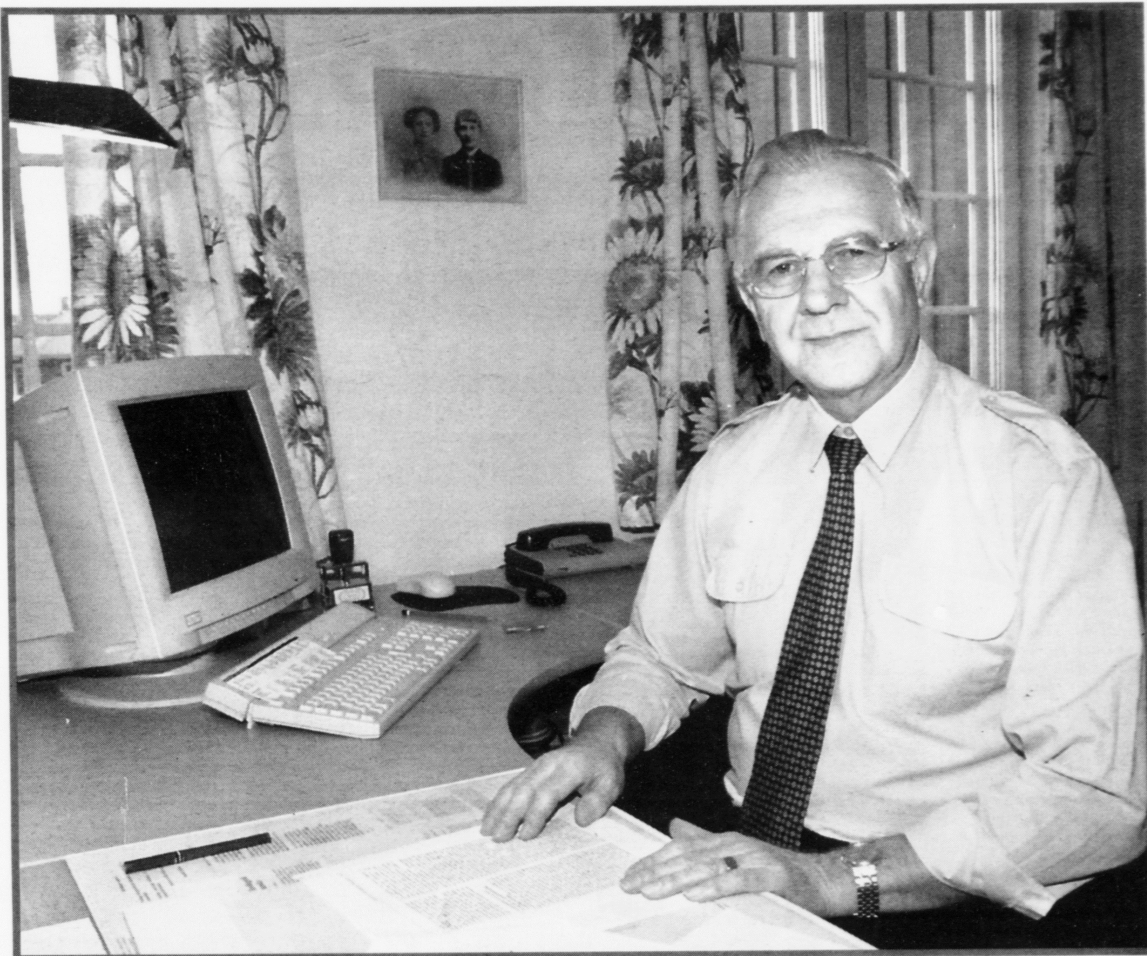

– Kirkju-
fólkið vil
hava tað
góðu
gomlu
kirkjuna,
har tað er
vitt til
veggja og
høgt til
loftið,
sigur
Hans
Jacob
Joensen,
bispur

skyldum.

Spurningurin er um ó-
semjan ikki er so grund-
leggjandi, at tað er hopeyst
hjá pørtunum at semjast, so
at kirkjan sum frálíður verður
pínd niður av teologiska
tvídráttinum.

– Hasum eri eg ikki bang-
in fyri. Í ávísum førum kann
mann gott liva við spenn-
ingunum og viðhvørt kann
tað vera nokkso positivt, tí
tað kann fáa fólk at hugsa,
sigur Hans Jacob Joensen.

Kortini víðgongur bispur,
at eisini hann hevur hugsað
tankan, at almenna teolog-
iska toganin kann elva til,
at fólk velja at siga fólk-
kirkjuni farvæl.

– Ja tað geri eg viðhvørt.
Men viðhvørt haldi eg eisi-
ni, at summi fólk eru
kanska mestsum ov bangin
fyri konfrontationini. Tað er
rætt, at tað hevur verið grúli-
ga friðaligt hjá okkum,
men tað merkir ikki at prest-
ar altíð hava verið samdir
um alt, sigur bispur.

Samkynd og fosturtøka

Spurningurin er so, um
fólkakirkjan verður so fri-

lynt í næstu öld, at hon t.d.
fer at góðtaka vígslu av
samkyndum og fosturtøku?

– Nei, eg rokni ikki við,
at kirkjan fer at góðtaka ella
góðkenna hetta við sam-
kyndum. Hvat fólk gera,
mugu tey sjálvi taka ábyrgd
av. Men, kirkjan eigur at
halda fast við, at hjúnarlagið
er millum mann og konu.

– Hvussu fólk vilja liva
saman er teirra eigna ábyrgd.
Tað hevur okkara kirkja fyri
soviðt ikki lagt seg út í, á
annan hátt enn gjøgnum
boðskapin. Boðskapurin er
eisini lóg og evangelium, og
so mugu fólk taka stóðu til
tað.

– Vilja fólk fyri várharra
verja tað, tey gera, ja so er
tað teirra... Tað er prote-
stantiskur kristindómur.
Presturin ella kirkjan standa
ikkí ímillum guð og tann
einstaka. Einstaklingurin
stendur beinleiðis yvirfyri
guði.

Hans Jacob Joensen metir
ikkí at tað er uppgávan hjá
fólkakirkjuni, at siga sína
hugsan um fosturtøku, eins
og katóliska kirkjan hevur
gjørt.

– Fosturtøka fer altíð at

vera eitt kjakevni í fólk-
kirkjuni. Tað má so merkja,
at fólk gera sína ávirkan
galdandi mótevnis teimum
politisku flokkunum. Tí tað
er har avgerðirnar verða
tiknar á hasum ókinum.

Skapar ósemju

– Hevði tað greiðasta ikki
verið, at fólkakirkjan boð-
aði alment frá hvørja stóðu
hon hevur til spurningin
um fosturtøku, tey
samkyndu og allar hinar
eymu spurningarnar?

– Hygg at katólisku
kirkjuni. Hon hevur
meldað út og har er
sanniliga ikki semja. Tað
hevði verið hundrað ferðir
verri her hjá okkum, tí
protestantarnir hava, í 500
ár verið vanir at hava sínar
egnu meiningar. So tað
haldi eg sleit ikki, sigur
bispur, sum heldur, at teir
eldfimu spurningarnir
heldur eru eitt mál fyri tað
verðsliga valdið, at taka
stóðu til.

– Nakað heilt annað er
so, at pávin kann melda út,
tí hann er also umboð fyri
katólisku kirkjuna. Men á
hasum ókinum eru hvørki
eg ella prestarnir ella nak-
ar...hvør skal melda út við
hvørjum? Og á ein hátt
bilar tað einki, at vit ikki
hava eitt beinleiðis
mandat, at melda út.

– Men tað at fólk, sum
kristin fólk, spyrja hvat
flokkarnir halda um hesar
spurningar – tað er í lagi.

Grundlógin avgerðandi

Gongst, sum samgongan
vil, verða Føroyar skipaðar
sum fullveldisríki áðrenn
lang um liður. Hetta merkir,
at vit fáa eina sjálvstøðuna
føroyska fólkakirkju, ið er
leys av donsku fólkakirkju-
uni.

Hans Jacob Joensen held-
ur, at tað trupult at spáa um
hvønn týðning tað fær fyri
kirkjuna, verður hon sjálv-
støðug. Tað veldst í stóran
um, hvat ið fer at standa í
føroysku grundlógini, sum
beint nú er í stoyðiskeitini.

– Fyri meg er tað avgerð-
andi hvat ið fer at standa í
grundlógini um føroysku
kirkjuna. Og eg meti, at í
føroysku grundlógini eigur
at standa meira enn í teirri
donsku. Tað var jú eitt eks-
periment hjá dønum. Teir
ásattu eina lógargrein, sum
sigur: »Folkekirkenes for-
hold ordnes med lov...«. Greitt
er, at teir meintu, at tað
skuldi halda ein stórus
kirkjufundur, okkurt slag av
stýri av kirkjuni, sum skuldi
vera lóggevandi. Men so
langt kom tað ongantíð, tí
semja fekkst ikki í lag.

– Tí haldi eg, at ein
føroysk grundlóg eigur at
taka hesar spurningarnar
upp. Skal orðingin verða
nøknulunda tann sama sum
í donsku grundlógini, so má
ásætast á hvønn hátt tey
kirkjuliga víðurskiptini
skulu skipast við lóg, sigur
bispur.

»Kirkjan eigur at halda
fast við, at hjúnarlagið er
millum mann og konu«

Hans Jacob Joensen held-
ur at passa seg sjálva og
viðurskiptini við statsmakt-
ina eru góð – hevur sínar
dygdir. Tað er heilt givið.

– Eg trúgvi onga lotu upp
á, at tað hevði gjørt tað lætt-
ari, um vit fingi eina sy-
nodukirkju, har so og so
nógv fólk skulu semjast...
Eina slíka kirkju hava tey í
Noregi. Har hendir mangan
tað keðiliga, at bisparnir
ikkí eru heilt samdir, og at
kirkjufundurin gongur ímóti
bispunum.

– Eg haldi, at vit hava ein
skipan, har frælsið innan
kirkjuna er rættuliga stórt.
Og har kirkjan ikki verður
tvingað av statsmaktini
hvørki til eitt ella annað,
sigur bispur sum heldur, at
kirkjan er fult so væl vörd í
verandi skipan.

Hans Jacob Joensen
gongur út frá, at spurning-
urin um stóðu kirkjunnar
verður víðgjörður, nú fø-
roysk grundlóg verður fyri-
reikað. Samstundis leggur
hann dent á, at hann heldur
tað vera púra natúrligt, at
umboðini fyri kirkjuna
verða spurð eftir, tá lunnar
verða lagdir undir framtíðar
kirkjuna í Føroyum.

– Sjálvur haldi eg, at tann
skipan, sum vit hava í dag

»Viðhvørt haldi eg, at
summi fólk eru mest sum
ov bangin fyri konfronta-
tionini«